



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.D. Iacobi Marchantii, Pastoris Et Decani Covviniensis
SS. Theolog. Professoris, Rationale Evangelizantium**

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Lectio 11. Pro festo Nominis Jesu. Domine Dominus noster, quam
admirabile est nomen tuum in universa terra

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56372)

sunt foliorum, procerâ cœlum versus dulcibus est
 fecunda fructibus. Sic patientiæ virtutem aptissi-
 mē designat, paupertati vel afflictioni conjunctam,
 quæ aspera est in cortice instar Palmae, at suavis in
 fructu, quæ animum versus cœlum extollit, & quo
 magis tribulatio premit, eo animos magis erigit,
 nec quacumque asperitate adveniente, ipsa marce-
 scit. Dicit ergo pauper & afflictus cum sponso *Ma-
 nus mea distilla verum myrrham.* Cant. 5. Dicit cum
 Job patiente: *In nidulo meo moriar, quasi Palma
 multiplicabo dies meos.* Job. 29.

Magna-
 tum stre-
 na sive
 dicta
 Corona
 Imperia-
 lu, cum
 viola.
 Corona
 Imperia-
 lu symbo-
 lum di-
 gnitatis.

Sexto his qui in sublimitate sunt honoris, de
 Horto Nazareni, cui benedixit Dominus, in Sere-
 nam & Xenium offero florem illum qui inter flo-
 res Coronæ nomen obtinet, & *Corona imperialis*
 nuncupatur; sed cum hac Corona simul jungo &
 offero Violam. Corona illa florida & circumor-
 nata monebit eos dignitatis suæ, per quam aliis
 præfunt, & eis imperant; monebit & sapientiæ,
 quam debent possidere, ut digne possint regere,
 quæ instar coronæ gloriose, & gratiosæ, ornat, ex-
 altrat, protegit. Magnates aliis imperantes. Ideo di-
 cebat Salomon illis. *Posside sapientiam, & exaltabit
 te, glorificabitur ab ea cum eam fueris amplexatus,
 dabit capiti tuo augmenta gratiarum, & corona in-
 clypea proteget te.* Proverb. 4. Monebit quoque corona
 illa Coronæ immarcescibilis gloriæ in hac vita ac-
 quirendæ per præclara virtutis facinora, in altera à
 Rege Regum vertici suo imponendæ, si iustè re-
 xerint, si ceteros virtutum exemplo præcesserint.

Viola
 symbolu
 humili-
 tatis.

Hæc est *Corona decoris, & Adama species*, quod
 subsequitur coronam sapientiæ, coronam virtutis
 & gratiarum, ex Donis Dei contextam. Junxi
 porro coronæ illi sublimi dignitatem Magnatum
 designanti violam odoriferam, ut cum memores
 sunt dignitatis propter coronam, memores etiam
 sint humilitatis propter violam. Illa enim, ut supra
 etiam insinuatam est ex S. Gregorio, cum ante mi-
 nimos flores computetur, præclarum est symbo-
 lum humilitatis. Est interim odoris suavissimi &
 cœlestis coloris, per id significans, quod humilitas
 licet humi repere videatur, reddere solet tamen
 homines cœlestes, & in omni statu etiam eminen-
 tissimo esse illius præcipuum ornamentum. Quia
 humilitas in honore honor est ipsius honoris; &
 humilitas sine honore ipsa sibi sufficit ad honorem.
 Quapropter monebat Ecclesiasticus eos qui aliis
 præfunt, hanc humilitatis violam cordi habere, tan-
 quam quæ illis maximo foret ornamento, quæque
 coronam gloriæ ipsi esset paritura. *Redorem, in-
 quit, se pauperius? Noli extolli. Esto in illis quasi unus
 in ipsis, curam illorum habe, & sic confide, & omni cu-
 ra tua explicita recumbet. Ut lateris propter illos, & or-
 namentum gratiæ accipias coronam, & dignationem
 consequaris corrogationis.* An non hic commendatur
 humilitas? An non hæc ornamento est Rectoribus
 plebium? An non odorem & gloriam certam parit?
 E contra superbia, in his qui regunt, fetorem, &
 decedat, odiumque generat. Advertant hæc Ma-

Rational, Evang.

gnates & Nobiles, & quicumque in honoris gradu
 gloriantur; sicque violam humilitatis non negli-
 gant confederare coronæ suæ dignitatis; alioqui
 audiant illud Propheticum: *Va corona superbia, &
 stori deciderit, & gloria exultationis ejus.* Iai. 28.

Itaque, ut concludam, hi sunt flores varii, quos
 hyberno tempore in agro cui benedixit Dominus,
 in Horto Nazareni nostri collegi, ut unusquisque
 iuxta statum & conditionem suam aliquem ex il-
 lis sibi congruum pectori possit appendere, & sua-
 vitatis odorem ex illis odorari. Suavissimi enim
 sunt, & maxime odoriferi, potentes depellere o-
 doris sui fragrantia vitiorum immunditiam, dum
 unumquemque muneris sui commonefaciunt &
 virtutis cœlestem odorem spargunt. Potentes sunt,
 cum à Nazareni sive sponsi floridi & coronati hor-
 to prodeant, nos in illius amorem accendere, nos
 floridos & coronatos efficere, non minus quam
 flores B. Dorothæ Theophilum, flores Cæcilie
 V. Ierianum & Tiburtium, flores sancti Juliani Ba-
 silissim odore & amore cœlesti repleverunt. Ro-
 gemus ergo sponsum dilectissimum, qui adeo fre-
 quenter nos ad Hortum suum invitat, ut in illo
 possimus virtutum omnium flores ejus favore &
 ope colligere, illius castitatis, rosam charitatis,
 violam humilitatis, hyacinthum cœlestis conver-
 sationis, olivam beneficentiæ, myrrham peniten-
 tiæ, palmam penitentiae, laurum perseverantiæ, ut
 ex illis omnibus possimus contexere coronam spei
 & gratiæ in hac vita, coronam vero immarcesci-
 bilem gloriæ in altera: & cum hac corona tandem
 introducat nos ille sponsus, ille dilectus, ille Naza-
 reno, ad thalamum & lectulum floridum æternæ
 beatitatis.

IN CIRCUMCISIONE DOM.

Domine Dominus noster, quam admirabile est nomen
 tuum in universa terra! Psal. 8.

LECT. II.
 De Festa
 Nominis
 Jesu.

PRævidens David spiritu & lumine Prophetico
 divinæ incarnationis mysterium, nomenque
 Jesu Christi, ejus quoque ascensionem & trium-
 phum, tandemque gloriam nominis ejus totum
 per orbem propagatum, exclamat in spiritu: *Domine
 Dominus noster, quam admirabile est nomen tuum
 in universa terra.* &c. Singula vero hujus sententiæ
 verba energiam & mysterium continent; quapro-
 pter ea ponderabimus, & huic nomini Jesus sacra-
 tissimo & gloriosissimo apprime convenire decla-
 rabimus. Et quidem quia de hoc nomine fuscè tra-
 ctavimus in Horto nostro Pastoralis, ideo pauca hic
 adiciemus, pauca etiam repetemus, & huic The-
 mati appropriabimus.

Sic igitur exorditur Propheta: *Domine Dominus
 noster.* Ubi advertendum, quod nomen, *Dominus*,
 tam convenit Patri, & Spiritui sancto, quam Filio.
 Convenit enim tribus Personis divinis, respectu
 omnium creaturarum, & maxime respectu homi-
 nis;

Cc

nis, quia ut observat Tertullianus l. contra Hemo-
 genem, in Scriptura sacra initio *Genesios non fuit
 Deus vocatus Dominus, nisi cum hominem creasset,
 tunc enim primo legitur: Formavit igitur Dominus
 Deus hominem de limo terre etc.* Genes. Interim
 licet toti Trinitati istud nomen, Dominus, conven-
 niat, tamen specialiter Filio convenit secundum
 divinam & humanam naturam, unde bis hic Domi-
 nus nominatur, dum dicitur, *Domine Dominus nos-
 ter*; propter scilicet utramque naturam. Quocirca
 quidam observant, quod vox illa prior, *Domine*, ali-
 ter scribitur in Hebraeo, quam secunda *Dominus*:
 ita ut in Hebraeo, sit nomen tetragrammaton soli
 Deo competens, nec Christo ut homini conveniens.
 Secundo autem loco repetitur vox *Dominus*, sic scri-
 bitur ut etiam conveniat Regibus & Principibus,
 specialiterque Christo secundum humanam natu-
 ram. Idem observant in illo versu Psal. 109. *Dixit
 Dominus Domino meo, seds a dextris meis etc.* Bis
 igitur Christus Dominus est, ratione binae naturae,
 nos quoque bis servi sumus; unde convenit nos ei
 repetere eum. Davide; *O Domine ego servus tuus,
 ego servus tuus.* Psal. 115. Et specialissime Domi-
 nus noster est, propter assumptionem humanam na-
 turam nostram, per quam Nobiscum Deus est, &
 noster Deus in carne, & in finem usque saeculi. No-
 ster Deus & Dominus, per Eucharistiam: immo
 per totam aeternitatem noster Deus & Dominus
 particulari titulo, quia beati erimus non solum vi-
 sione & fruitione divinitatis, sed etiam humani-
 tatis ejus. Et manifestum est, quod specialiter titulo
 Dominus noster est, quandoquidem emerit nos sibi
 servos sanguinis sui pretio, & dominum nostri
 acquirere voluerit crucis & mortis suae merito, de
 hostibus iniquis qui possidebant nos per tyranni-
 dem redimens & eripiens nos. Forsitan ideo hic
 Psalms incipiens, *Domine, Dominus noster*, inscri-
 bitur apud sanctum Hieronymum, *Videri oro tor-
 tularibus*. Quia nimirum Christus Filius Dei, ut
 fieret specialis Dominus noster, venit in hunc mun-
 dum, & in crucis torcular calcari voluit, ut pretium
 redemptionis nostrae exprimeret, sanguinem illum
 quo aspersit vellem humanitatis suae. Nec ibi tam
 victus fuit quam victor, nec tam calcatus quam
 calcans, quia peccatum, demouem, infernum, &
 omnes hostes nostros ibidem calcavit, & victoriam
 reportans nos sibi acquisivit; ita ut nomen nobis
 gloriosum sit, *Populus acquisitionis*. Ideo & in Ba-
 ptismo sanguine ejus aspersi & abluti ejus domi-
 num profitemur, nostramque servitutem, dum ad
 januam templi in aures nostras baptisantis digiti
 immittuntur, in signum quod aperta esse debeant
 ad omne mandatum Domini nostri, & promptae ad
 obedientiam: sicut olim ad ostium domus subula
 perforabatur auri sermo, ad perpetuae servitutis in-
 ducium. Idcirco etiam saepe jubemus repetere; *Credo
 in Jesum Christum Dominum nostrum*, ut sumus me-
 mores servitutis nostrae.

Secundo, videamus quod sit illud Nomen de quo

dicimus ei; *Quam admirabile est nomen tuum*. Et
 quidem frequenter facris in litteris per nomen Dei
 non aliud intelligitur, quam divina ipsa perfectio-
 nes, majestas, potentia, sapientia, bonitas: sic nomen
 ejus sanctificari dicitur, dum haec ejus perfectiones
 ubique celebrantur, & sanctitas ejus praedicatur; &
 nomen ejus admirabile gloriosum, justum, omni-
 potens dicitur, quia Deus est admirabilis, justus
 gloriosus, omnipotens, & ut talis a nobis colatur &
 celebratur. Attamen cum hic Psalmus de Messia &
 Christi gloria agat, recte per nomen ejus, nomen
 Jesus ei in Circumcisione inditum accepimus. Fi-
 lium ergo Dei in humana natura alloquentes dici-
 mus; Admirabile est hoc nomen tuum, nomen
 Jesus, multis titulis specialiter tuum.

Primo, hoc nomen specialiter illius est, quia illi
 proprium est, ad hanc divinam personam in hac na-
 tura humana significandam impositum. Non enim
 est nomen commune & appellativum, aut meta-
 phoricum, sicut alia ipsi accommodata. Nomen,
 Christus, commune etiam est Regibus & Sacerdo-
 tibus, propter unctionem: Nomina alia, Pastor,
 Agnus, Leo, Petra, Ostium, Via, translata sunt &
 accommodata, aliquam in illo proprietate de-
 signantia. At nomen Jesus nomen proprium est, &
 ita illi proprie convenit, ut licet forsitan secundum
 sonum & syllabas materiales aliquibus impositum
 fuerit, non tamen nisi quia figuram illius gerebat.
 Et nulli alteri competit hoc nomen secundum per-
 fectam suam significationem, vim & efficaciam,
 quia ipsi soli competit ratio nominis indicata per
 Angelum. *Vocabit nomen ejus* Jesum, *ipse enim jal-
 vum facies populum a peccatis eorum* Matth. 1.1. Ipse
 solus auctor est salutis spiritualis aeternae, univcr-
 salis, & ideo perfecta hujus nominis significatio ipsi
 soli competit.

Secundo, dicimus illius esse nomen, quia a Patre
 aeterno ipsi specialiter impositum, nec ulla creatura
 in caelo, aut terra, aut sub terram, digna erat illud
 imponere; non Angelus, non Joseph, non Maria. Hi
 si nomen illud pronunciarunt, vel in Circumscio-
 ne, vel antea non a se illud nominarunt, sed a Deo
 Patre acceptum, qui nomen hoc praescripsit solus
 cognoscens perfecte nomina hujus dignitatem, sol-
 us habens jus proprium & auctoritatem ad impo-
 nendum nomen, quia solus habens jus & auctori-
 tatem in illum cui imponebatur. Quod si magnum
 fuit Abraham, a Deo nomen suum mutari, magnum
 quae quod Jacob Isaac ab Angelo est nuncupatus,
 ob heroicam luctam; magnum quoque quod Si-
 mon vocatus fuerit Petrus, ob fidei firmitatem:
 quanto majus est quod ipsi a Patre perfecte digni-
 tatem ejus agnoscente nomen super omne nomen
 sit impositum, & ejus jussu per Angelum Mariae &
 Josepho insinuatum?

Tertio, Nomen Jesus, Nomen illius speciali
 titulo est, quia ab ipso acquisitum, non enim gra-
 tis impositum est a Patre, sed ob praevia merita sua.
 Ab illo morte & sanguine tanquam caro pretio
 emptum

Nomen
 Jesus
 Christo
 speciali-
 ter con-
 venit.
 1. Quia
 illi pro-
 prium.

2. Quia
 a Patre
 imposi-
 tum.

3. Quia
 illud ac-
 quisitum
 sanguine
 & morte
 sua.

emptum est. Tuum ergo, & verè tuum, & merito tuum. Unde nec voluit illo nomine insigniri, nisi cum jam sanguinem inciperet fundere in circumfione: ut sic jam inciperet meriti, officium inchoans Salvatoris, per aquam & sanguinem in hunc mundum introeundo; postmodum iterum per aquam & sanguinem ex hoc mundo exundo, quia sine sanguine non fit redemptio, aut salvatio. Jam nomen illud in carne ipsius exarat recentè caractere stylus & culter circumfionis; sed ultimos illi, perfectèque colores addet in cruce, per acumen clavorum & lanceæ, & per sanguinem lateris, o Domine Dominus noster, quam caro tibi stat pretio hoc nomen, quod toto perfuso sanguine acquirere voluisti. Non ergo casu, aut fortuito, aut gratis nomen illud tibi obigit, sed toto rigore justitiae. Tuum est sic pro illo in tabula crucis pretio promptè perfoluto.

Quarto, Nomen IESU, ipsius esse specialiter ex eo etiam dicimus, quod specialiter in illo gloriatur. Nomina quæ à parentibus dantur, vel ex origine alicui competunt, non ita æstimantur, nec ita à titulum gloriæ cedunt, sicut illa quæ à aliquo hericoe acquisita sunt, & gloriose parat. In hoc autem nomine, tamquam glorioso victoriæ titulo & omine, ita gloriari voluit, ut capiti suo affigi illud voluerit & trophæo crucis. Et quamvis Iudæi conati fuerint illud delere hoc obliantes apud Præsidem; tamen speciali providentia factum est, ut id non impetrarint, quia huic gloriæ titulum, IESUS NAZARENUS, triumphali columnæ indelebiter affixum, voluit ab omnibus Nationibus agnoscere. De qua re Prophetiam præcessisse agnoscit S. Aug. in titulo Psalmi 77 ubi habetur. *In tituli inscriptione ne disperdas.* Quod de titulo crucis in religit quasi prævidetur. David Iudæos illum honoris titulum conatos disperdere, sed frustra, & ideo Psalmum suum sic inscripserat. Neque verò solum illo gloriari voluit in cruce, sed & gloriabitur totà æternitate. Est enim nomen hoc, nomen æternum, in quo secum electos suos vult gloriari. Et nonnulli existimant in capite ejus inscriptum fore in die iudicii & tota æternitate, IESUS NAZARENUS. Sicut enim in manibus & pedibus reservat cicatrices in coelo, sic putant & in fronte nomen istud inscriptum retinere in symbolum amoris pro electis, in symbolum consulationis pro reprobis. Cum hoc symbolo apparuit quondam B. Egmundo adhuc puero, & dixit ei: *Hoc nomen eris dicens & memoriale tuum in æternum.* Sic legitur in ejus vita apud Suetonium.

Declaremus nunc ulterius, cur nomen istud dicatur *Admirabile*. Ad id intelligendum meminisse decet inter cætera pueri nati, & nobis dari nomina illud recenseri, *Admirabilis*. *Vocabitur*, inquit, *nomen ejus Admirabile*. Nempe cum Christus fuerit Deus & homo, quod antea fuit inauditum, humilis & sublimis, parvulus & immensus, mortalis & immortalis, omnia ista in hoc nomine compre-

henduntur. Unde & Angelus Christi personam representans dum apparuit Josue inquirenti nomen ejus, respondit: *Quid quæris nomen meum, quod est Admirabile?* Jud. 13. Utique, sicut admirabilis fuit Christus in omnibus in conceptione de virgine, in Nativitate sine Matris dolore, in vita sine peccato, in miraculis, in Transfiguratione, in Passione, Resurrectione, Ascensione; ita ab ipso, tum ab Apostolis & successoribus eorum in finem usque sæculi. Deinde admirabile est nomen ejus, quod est super omne nomen, in quo solo oportet nos salvos fieri; nec enim aliud datum est nomen sub cælo. Dicitur autem nomen IESUS esse super omne nomen tuum quia excellit omne nomen, sive Angelorum, sive hominum; tum quia completitur in se omnia alia nomina ei adscripta, qualia sunt. *Verbum Dei, Filius Patris, æternitas æterna,* & similia quæ secundum divinitatem ei competunt; sive etiam ea quæ secundum humanitatem ipsi conveniunt, *Magni consilii Angelus, Pater futuræ sæculi Principi pacis,* & similia. Denique hoc est primum nomen in libro prædeterminationis divinæ, in libro vitæ, post quod sequuntur nomina aliorum electorum, quia in ipso & per ipsum electi sunt. Potest ergo merito dicere: *In capite libri scriptum est de me. Plal. 39.* Admirabile ergo est nomen ejus in cælis, imo & ejus magnificentia elevata est super Cælos, & in nomine IESU omne genu flectitur etiam celestium.

Admirabile quoque est in universa terra, quia cum humiliaverit se Christus usque ad mortem, exaltavit illum Pater, exaltavitque nomen ejus: ut jam non amplius ut olim dicitur: *Notes in iudæa Deus, & in iudæa magnam nomen ejus*; sed etiam canitur: *A Soli oris usque ad occasum laudabile nomen Domini. Pl. 75.* Et iterum: *Cantate Domino omnia terra, & benedicite nomini ejus, annunciate inter gentes gloriam ejus, in omnibus populis mirabilia ejus, Pl. 75.* inquit David. Idem gloriare volens nomen Domini, postquam ad laudem invocasset cælum cum Angelis; firmamentum cum sole, luna & stellis; deinde ærem cum nive, grandine, ventis, & volucris; ulteriusque montes & colles cum arboribus, & universis germinibus, cum animalibus, serpentibus, draconibus, abyssis; cum aquis: tandem ad rationales animas vocè convertens, omnis conditionis, ætatis, & sexus ad laudem invitat, & concludit: *Reges terre, & omnes populi, Principes & omnes iudices terre, & juvenes & virgines, senes cum junioribus laudent nomen Domini, quia exaltatum est nomen ejus solius. Plal. 148.* Exaltatum est admirabiliter in cælis, à Deo ab Angelis: exaltatur & in terra ab hominibus cujuscumque status. Illi Pontifices suas tiaras & infulas, illi Reges sua sceptra, illi Principes sua diademata, illi nobiles suam purpuram & stemmata, adorantes subternunt, illius laudes decantant chori sacerdotum & virginum, Monachorum & Monialium, & Religiosorum omnis ætatis & sexus, ex parte cælestium,

Cur admirabile in universa terra.

terreftrium, & in infernum illi humillimè genu flectentes in officiis quotidianis.

S. Gertrudis virgo pientiffima, cum feria quarta post Dominicam Palmarum inchoaretur Missa; In nomine Jesu omne genu flectatur. ipsa ex intimo affectu cordis in honorem nominis ipsius digniffimi genua flectebat, ad supplicationem omnium in quibus ipsa unquam neglexerat Dominum debita reverentia honorare. Quod cum sensisset Dominum benignè acceptare, fixit secundo genua. in illo verbo, *Celestium*, pro supplicatione omnium quæ sancti jam in Cælo Domini conregnantes unquam neglexerunt in laude Dei. Viditque omnes sanctos quasi exurgentes cum maxima gratitudine in laudem Domini, quod hanc gratiam Gertrudi contulisset, & orabant pro ea. Tertio in verbo illo, *Terrestrium*, iterum flexit genua pro supplicatione omnium quæ universalis Ecclesia neglexit & negligit in laude divina. Tunc Filius Dei benignè hilaritate reddidit ei fructum totius devotionis, quæ sibi ab universa Ecclesia offerretur. Quarto in verbo illo, *Inferorum*, similiter genua flexit pro supplicatione omnium quæ neglexerunt qui sunt in inferno damnati. Tunc Filius Dei exurgens & stans coram Patre ait: Hoc meum est, quia cum Pater omne iudicium mihi dederit, ego iusto iudicio cruciatibus, eos deputavi æternis. Ideoque hanc supplicationem tantopere gratam habeo ab illa, quod remunerationem humanus non capit intellectus, sed in futurum ei reservatur, donec capax æternæ beatitudinis efficiatur. Hæc l. 4. In sinuat pietatis c. 24.

Quæritur sancta Gertrudis genua flexu.

Conclusio.

Concludamus, & dicamus non solum in cælo & in terra, sed & in inferno admirabile esse nomen istud & terribile. Nam de illo verum est, quod in oratione Manassis dicitur: *Conclusisti abyssum, & signasti eam nomine tuo laudabilis & terribilis.* Nempe nomen istud admirabiliter terret spiritus tenebrarum, & nomine illo velut clave Davidica, & velut sigillo indelebili, portas inferi obferat, ne spiritus illi nequam pro libitu erumpant in damna hominum. Unde ipsi dicunt: *Quid nobis & tibi Jesu Fili Dei? Venisti ante tempus torquere nos.* Matt. 8. Et rogabant ne imperaret illis, ut in abyssum irent. Luc. 8. Nempe adventus Salvatoris qui eos religare debebat & religare ad infernum, nullum eos torquebat; tormentum que vocant, quod non permittantur libere in perniciem hominum erumpere, eos ad malum infigere, possidere & vexare. Et hanc libertatem videntes sibi adini à Jesu, seque expelli ab illo & corporibus & mentibus hominum, timebant, relegari in abyssum, ubi accidentaliter eorum poena augetur; dicuntque hoc esse ante tempus eos torquere, quia ante tempus iudicii hanc in abyssum relegationem, & imperii sui eversionem non expectabant. Sicut ergo tunc Christus presentia sua legionem demonum hominem Gerasenum possidentem valde torquebat, ita ut rogarent mitti in porcorum gregem eodæ exire: ita idem suo nomine in finem usque sæculi eos torquebit, expellens virtute nominis sui per-

ministros suos invocati millena millia & corporibus & mentibus hominum, & quos voluerit relegans in abyssum, sicque nomine eam concludens & ligans, ne ultra sine ejus permissione egrediantur & nocent. Propterea igitur admirabile est nomen Dei in universa terra, & laudabile ac gloriosum in cælo, terribile verò & summe exosum in inferno.

DE EODEM NOMINE JESU.

Dominus nomen suum & memoriale suum in desolatio anima. lla. 62.

Nomina ideo hominibus indidolent, ut sint **LECTIO** memoriale quoddam repræsentativum rei præterite, vel etiam præannunciativum & prognosticum rei futuræ. Sic Moyses circumferret, ut hoc nomine suo memoriam circumferret, quod de aqua extractus fuisset in infantia. Reperit enim in flumine infantem sibi afferri iussit filia Pharaonis, & adoptavit illum, vocavitq; nomen ejus Moyses, dicens: *quia de aqua tui sum.* Exod. 2. Sed etiam erat hoc nomen prognosticum rei futuræ, & divinæ inspiratione ei dabatur: faulo omine, quia de aquis afflictionum extracturus erat filios Israël, & per aquas maris rubri sicco pede eos translaturus in terram promissam. Sic etiam Jacob hoc nomen accepit, ut memoriam circumferret lucæ, quam in utero cum fratre iniveterat, cujus ex utero egredientis plantam tenebat, unde Jacob, id est, supplantator. Prognosticum etiam erat futuri, quia in primogenituræ benedictione debebat fratrem prævenire, & quoddammodo supplantare. Unde de illo dicit Esau: *Iuste vocatum est nomen ejus Jacob; supplantavit enim me in altera vice: primogenita mea auersit, & unum secundæ surripuit benedictionem meam.* Gen. 27. Sic qui prius Abram vocabatur, Abraham à Domino vocatus est, Gen. 17. ut memoriâ circumferret promissionis divinæ, quâ ei pollicitus fuerat Deus, quod Pater foret multarum gentium. Sic & Simon Petrus à Christo est vocatus, Matth. 16. ut semper memor confessionis fidei, quam nomini totius Collegii Apostolici fecerat, quæ petra & fundamentum esse debebat totius Ecclesiæ ædificandæ. Sic denique Christo Domino impostum est nomen Jesus, ut sibi esset memoriale redemptionis & salutis totius orbis peragenda; nobis autem memoriam æterni amoris ejus, & omnium mysteriorum ex illo amore procedentium. Videamus id in particulari.

Primo igitur non in Jesus, Memoriale est Incarnationis, Nativitatis, Circumcisionis, Oblati omnis in templo, & aliorum mysteriorum infantia Filii Dei. Reducit enim nobis in memoriam omnia ista mysteria, in quibus lux quædam initialis, & radioli salutis & gratiæ ab hoc nomine promicant, & piæ animas illustrant & lætificant. Quanta lætitiâ affectit hoc nomen MARIAM in die Conceptionis & Incarnationis ejus, dum audit ab angelo: *Luc. 1. Ecce concipies, & paries filium, & vocabitur nomen ejus JESUM?*

Nomen Jesus est memoriale mysteriorum infantia filii Dei.